

Μαζί μου τρώνε κι' οί λοιποί κι' οί δημοσιογράφοι
κούρκο ψητό και ρεβανί και κότεις με πιλάφι,
κι' αφού κανείς δέν έδγαλε λεπτό από τήν τσέπη
μές 'στά βαγόνια μπαίνομε και πάμε όπου πρέπει.

Γ'.

Αίγιον, πρώτη του μηνός. — Άλλο τραπέζι πάλι,
κι' εις δλους κέφι δυνατό και δρεξίς μεγάλη.
Μαζί με δλους στρόνομαι κι' έγώ σαν τσελεπής . . .
αυτός ο σιδηρόδρομος αξίζει δ,τι 'πής.
'Εκει που λές μάς έφεραν λαγο με πετραχηλι
και τας προπόσεις άρχισαν οί ξένοι και οί φίλοι,
κι' ο ένας τότε άρχινά να πίνη για τον άλλο
και πανηγύρι γίνεται, βρέ Περικλή, μεγάλο.
'Ο Λάμπρος υπέρ Βλάχκαλη κενώνει το ποτήρι,
Παντζίρης υπέρ Σάουροτ, κι' αυτός υπέρ Παντζίρη,
Ζωγράφος δια Τράπεζαν, κι' αυτή δια Ζωγράφον,
προπίνει δέ υπέρ έμου και δημοσιογράφων
ο κύριος Διευθυντής ο του σιδηροδρόμου,
έγώ δέ πίνω και γι' αυτόν και για τον έαυτό μου.

Δ'.

Αυτόθι και αύθημερόν. — Τελερώνει το τραπέζι
και εις το σπητι 'πήγαμε του ρέκτου Μεσοηνέζη,
όπου καμμιάς πολιτικής χρωματισμέν δέν φέρει,
και βλέπω τον Φιλημονά με το δεμένο χέρι.
Αυτός για 'μένα έγινε μία σκιά προγόνου,
και τοϋτο, φίλε Περικλή, το λέγω μετά πόνου.
Και άπ' έδω και άπ' εκεί και όπου σταματήσω
τον Δήμαρχον των Άθηνών εμπρός μου θ' άπαντήσω.
Τον άπαντώ, βρέ Περικλή, άπάνω 'στο Τραπέζι,
τον άπαντώ, βρέ Περικλή, και μέσ 'στου Μεσοηνέζη,
τον άπαντώ, βρέ Περικλή, και μέσα 'στο βαγόνι
παρέα με τον Στάμπολη και με τον Ίσιγόνη.

Και μακράν της έρτημάς
και μακράν της τρικυμίας,
κι' εις το μέσον της κραιπάλης
και των δειπνων και της ζάλης,
και άπάνω 'στα βουνά.

Κι' έν τῷ μέσω τῶν πολέμων,
κι' έν τῷ μέσω τῆς εἰρήνης,
κι' έν τῷ μέσω τῶν ανέμων,
κι' έν τῷ μέσω τῆς γαλήνης
βλέπω τον Φιλημονά.

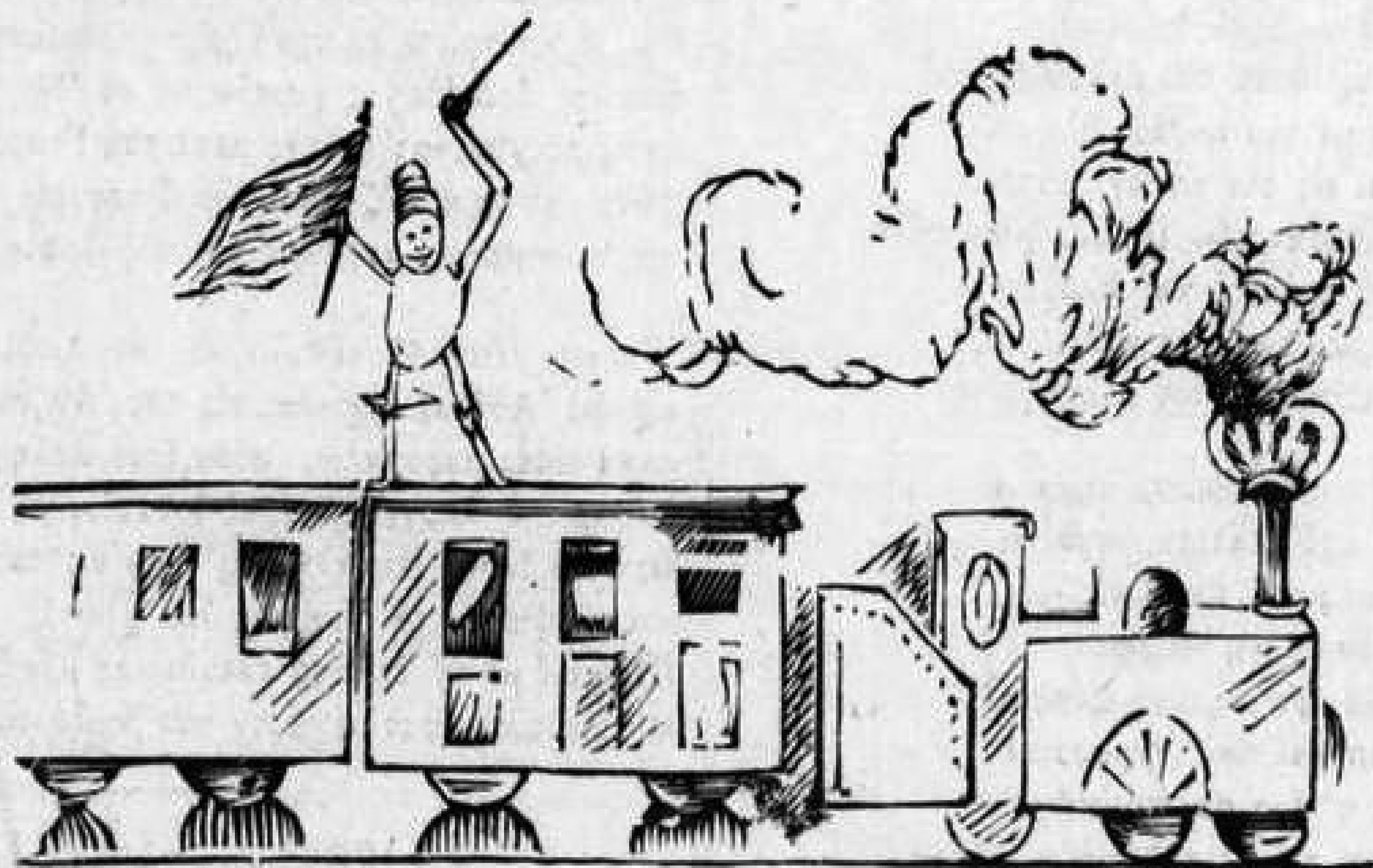
'Εκει λοιπόν ο Δήμαρχος μάς έπαιξε και πιάνο,
άλλ' όμως τέτοια πράγματα δέν τα καταλαμβάνω,
ηγουν πως ένας Δήμαρχο, ποιών διασηλώσεις,
'μπορεί το πιάνο να βαρη μετ' άφελείας τήσης.
Μάς έπαιξε την *Μαρσεγιέ* και την *Δημοκρατία*,
χωρίς να έχη άφορμήν, χωρίς καμμιά αίτία,
κι' αφού έσυζητήσαμε πολλά 'στον καναπέ
'στο τέλος μάς παρέθεσαν περίφημο σουπέ,
κι' ο Δήμαρχος την 'γέμισε με σπητικό χαλβά
να γιατρευθῆ το χέρι του που έκαμε βαβά.

Ε'.

Πάτραι, τῆ τρίτη του μηνός. — Μαγευτικόν ταξείδι,
κι' έμέν' από τα φαγητά με 'πήγε ριπιτίδι.
'Εκει πρὸς την Ξηρόδρουσι μάς είχαν άλλο γεῦμα,
ένῳ κοντά μας έτρεχε ποτάμιόν τι ρεθμα,
κι' επάνω δάσος ούσκιον και πυκνωμένον ήτον,
ποιμένων ένδιαιτμα, κρησφύγετον χαρίτων.
'Εκειήεν πρὸς την θάλασσαν την κόπην ναύτης λάμνει
κι' έδω εκτείνονται πυκνοί και φουντωμένοι θάμνοι,
και αναθάλλ' ή κόμαρος και ή ευώδης πεύκη
και ή έλαία ή καλή κι' ή πλάτανος κι' ή λεύκη.
Κι' αποψυγέντες ύδατμοί επάνω εις τα φύλλα
φωτοβολοῦν στυλινότερον σμαράγδων και σαπφείρων,
και ψάλλει ο κορυθαλδός και ψάλλ' ή Φιλομήλα,
ένῳ το κύμα ρυτιδοί το πνεῦμα των ζεφύρων.
Τὸ πᾶν έδῶ ανάμνησις μυρίων γεγονότων,
το πᾶν έδῶ ανάμνησις πολέμων ή έρώτων
ή ένθυμείσαι μαχητήν με στήθη δασωμένα,
ή πόλεμον πανάρχαιον, δεινόν και φρικαλέον,
ή ένθυμείσαι νεαρὸν και λιγυρὸν ποιμένα
νύμφην χρυσην διώκοντα 'στάς κρύπτας των σπηλαίων.
Κι' ακούεις γδοῦπον εξαφνα και των άρμάτων κρότον
και τον γλυκύαλον αὐλὸν και τᾶσμα των έρώτων,
μά βλέπεις και τα πνεύματα όρητικῶν ανέμων
να τα κρατῆ ο Αἰολος κλεισμένα 'στον ασκόν,
και ψάλλεις χρόνους μυθικούς έρώτων και πολέμων,
τας νύμφας και τα τρόπαια ήρώων και βοσκῶν.
Κι' αντίζουσι δια τα βουνά, πᾶν φύλλον και πᾶς κλάδος,
και κελαρύζουσι ρύακες, μεγάλοι και μικροί,
και όρη άστρογείτονα της Στερεάς Έλλάδος
κατάξηρα και φαλακρά ύψοῦνται άντικρύ.
Τὸ πᾶν έδῶ ειδύλλιον, το πᾶν έδῶ μαγεία,
οφριγῶσα φύσις, θάλλουσα, χρυση δημιουργία,
'Ηλύσια, Παράδεισος, και τόπος των μακάρων . . .
μά πάλιν ο Φιλημονάς ακούεται παρλάρων.
Μέ το κρασί το κόκκινο για μιὰ στιγμή άνάδει
κι' εκ τοῦ προχείρου Γαλλιστι προπίν' υπέρ των ξένων,
άλλα τον λόγον δέν 'μπορεί κανείς να καταλάβῃ
κι' εκείνος ξανακάθεται με βλέμμα φλογισμένον.
Κι' ένας πρὸ χρόνων ποιητής σηκώνει το ποτήρι
και δια τον άείμνηστον προπίνει Σκαλιστήρη.
ένῳ ήκούσθη πρόποσις εκ φλογεροῦ συντρόφου
να συνδεθῶμεν τάχιστα μετά της Έπιταλόφου.

Γνωρίζων δέ μηχανικὴν ολίγην εκ της πείρας
εξέτασα, βρέ Περικλή, και τας επτά γεφύρας,
και τας εύρηκα σιδηρᾶς μ' δλους μαζί και μόνος,
εχούσας κάμψιν μόνιμον κι' ελαστικὴν συγχρόνως
δεκάμισυ χιλιοστά και κάτι παραπάνω,
άλλα θαρρῶ τα λόγια μου, βρέ Περικλή, πως χάνω,
γιατι αυτά τα πράγματα δέν τα καταλαμβάνεις,
αν κι' έπρεπε, βρέ κούτσουρο, άπ' δια να μειθάνης.

Αυτόθι και αύθημερόν. — 'Ο ρήτωρ Κοντογούρης,
πρόην και εϋτος Ίπουργός κι' ολίγον τι καμπούρης,
εδέχθη τον Φιλημονά μετά κραυγῶν και θρήνων,
καλέσας τοϋτον Δήμαρχον συμπάντων των Έλλήνων.

Τοῦ εἶπε καὶ ἄλλα πράγματα ποῦ εἶναι νὰ τρομάξεις,
 μόλις δὲ οὗτος, Περικλῆς, κατήλθε τῆς ἀμάξης,
 καὶ εἰς ταύτην ἔβλεπε κάτωχος ὁ Δήμαρχος ἀνέβη
 καὶ ἄρχισε ἄστοις Πατρινοὺς πολλὰ νὰ ρητορεύη.
 Καὶ πρῶτον μὲν εἰήτησε νὰ τοῦ ἐπιτραπῇ
 καὶ τούτους συμπολίτας του καὶ φίλους νὰ τοὺς ἴπῃ.
 Αὐτοὶ τοῦ τὸ ἐπέτρεψαν, καθὼς καταλαμβάνεις,
 καὶ συμπολίτης ἔγινε ὁ Κίωσις καὶ ὁ Γράννης,
 κατόπιν δὲ ὁ Δήμαρχος σ' αὐτὴν τὴν ὁμιλίαν
 τοὺς εἶπε ὅτι ἀγαπᾷ καὶ αὐτοὺς τὴν βασιλείαν,
 δὲν θέλει ὅμως βασιλεῦσαι, ποῦ νὰ πουλῇ κρεμμύδια,
 παντζάρια, σκόρδα, λάχανα, μαρούλια, κουνουπίδια,
 οὔτε ποτὲ νὰ κατοικῇ ἀπάνω ἴσθι Παλάτι,
 ἀλλὰ νὰ τρώγῃ μ' ἔλαιον μας ξερὸ ψωμὶ καὶ ἄλατι,
 καὶ μ' ἓνα ἴσθρακο λιγὸ καὶ μίαν ῥόμπα μόνον
 νὰ κάθηται νυχθημερὸν ἄστοις τάφους τῶν προγόνων.
 Καὶ τότε μόνον πρὸς ταφὴν δευτέρην θὰ τοῦ δώσῃ,
 ἂν φονευθῇ μαχόμενος πρὸς τὸν Χαμίτ Σουλτάνον,
 ἄλλως ἄστοις δρόμον ἀταφος ὁ βασιλεὺς θὰ ληῶσῃ,
 τροφὴ ὀρνέων, πελαργῶν, κονδύρων, πελεκάνων.

Αὐτόθι καὶ αὐθημερόν. — Ἦλθον καμπόσοι φίλοι
 καὶ μὲ περιεκύκλωσαν μὲ γέλοια εἰς τὰ χεῖλη.
 Ἐκάθισαν καὶ μ' ἔβλεπαν καθ' ἕνα μου τὸ σῶμα
 καὶ ἐγὼ βουβὸς τοὺς ἔβλεπα μὲ ἀνοιχτὸ τὸ στόμα,
 βλέπόντων δὲ αὐτῶν ἐμὲ καὶ ἐμοῦ ὄροντος τούτους
 ὁ Δήμαρχος ἠγόρευε πρὸς τῶν Πατρῶν τοὺς Βρούτους,
 καὶ μοῦ προσέφερνεν καφέ, τσιγάρο, ποῦρο, πίπα,
 ἀλλ' ὅμως μὴ χαζεύετε τριγύρω μου, τοὺς εἶπα,
 καὶ δὲν προτίθεμαι ποσῶς νὰ κάμω προσφωνήσεις,
 διότι ἀποστρέφομαι πολὺ τὰς συγκινήσεις,
 καὶ ἂν θέλετε προσφωνῆσιν, βοή και νταβατοῦρι,
 νὰ πάτε ἴσθιν Φιλημονᾶ καὶ εἰς τὸν Κοντογούρη.
 Ἐν γέν' ἡ πόλις τῶν Πατρῶν μὲ ἤρεσε πολὺ,
 νεότης μὲ φρονήματα, φιλόπονος καλή,
 παντοῦ ἡ περιποίησις καὶ ἡ φιλοξενία,
 καὶ κόσμος ἐργαζόμενος καὶ ἀρίστη κοινωνία.
 Ἐν τούτοις τὰ ἐπίλοιπα τὰ παρασιωπῶ
 καὶ ἄλλοτε περὶ Πατρῶν πολλὰ ἴσθι σοῦ εἶπῶ,
 διότι τώρα, Περικλῆς, κειρὸν δὲν ἔχω διόλου
 καὶ σ' ἐπεθύμησα πολὺ, κανάγια τοῦ Ἰαβόλου.

Ἄλλὰ τὸ κάλλος τῶν Πατρῶν καὶ ἔλ' ἡ ὠραιότης,
καθὼς αὐτὸ τ' ὁμολογεῖ καθένας πατριώτης
ὑφείλεται ἴστους Ρούφους τῆς καὶ ἴστους Καλαμογάρτας,
γιατὶ αὐτοὶ δὲν ἤθελαν νὰ κάνουν τοὺς ἀντάρτας,
ἀλλ' οὔτε εἶχαν, Περικλῆ, φροντίδα τῶν κυρίαν
τοὺς κινδυνεύοντας ἡσμούς καὶ τὴν ἐλευθερίαν.

Αὐτόθι καὶ αὐθημερόν. — Ἄλλο τσομποῦσι πάλι,
ὁ κύριος Θεοφιλάς· αὐτὸ μᾶς τὸ προσφέρει,
καὶ τρώγω ψάρια καὶ πουλιὰ μὲ ὄρεξι μεγάλη
καὶ γίνεται παρὸν ντοννὲρ σπουδαῖο νταραβέρι.
Διασκεδάζω δωρεὰν μετὰ φαῖδου δμίλου
καὶ πίνω ὑπὲρ τοῦ ἑνὸς καὶ ὑπὲρ τοῦ ἄλλου φύλου,
καὶ ἀπὸ καρδίας εὐγομαὶ μὲ τὴν παρέαν ἔλγην
αὐτὸς ὁ σιδηρόδρομος καὶ εἰς τὸν τόπον τοῦτον,
καθὼς καὶ ἴστην πρωτεύουσαν τῶν Πανελλήνων πόλιν
νὰ φέρῃ κάθε ἀγαθὸν καὶ πρόεδον καὶ πλοῦτον,
καὶ ἐνῆ προπίνω κόψιμο ἐξερνικὸ μὲ πιάνει
καὶ ἀποχωρῶ αὐτοστιγμὴ καθὼς τὴν Δεληγιάννη.

Αὐτόθι καὶ αὐθημερόν. — Ὀκτώμισσι σημαίνει
καὶ ὁ κύριος Φιλημονᾶς ἴστο θέατρον πηγαίνει
καὶ ἱ κοντογούρης ἔπεται μετὰ τινων κυρίων,
πλὴν μόλις σ' ἕνα ὑψηλὸν ἐφάνη θεωρεῖον,
Αἰών, Αἰών, Φιλὴ Φιλὴ φωνάζουν μερικοί,
καὶ πέπτει τὸ κατάβλημα καὶ παύ' ἡ μουσική.
Ἐγὼ δέ, φίλε Περικλῆ, σ' ἕνα σαλόνι ἴπηγα,
καὶ κοπλιμέντα μ' ἔκαμαν καὶ εἰς τοῦτο οὐκ ὀλίγα,
καὶ ἐγὼ σὺν χάχας ἔβλεπα τοὺς τοίχους καὶ τὰ φῶτα,
καὶ ἐπεριδρόμαζα λικέρ, καφφέδες καὶ πισοκῶτα,
καὶ εἶδα κορίτσια ὠμορφα καὶ ἀφράτα σὺν τὰ μῆλα,
ὅπου σὲ σφάζουν, Περικλῆ, μὲς ἴστης καρδίας τὰ φύλλα.
Τοιαῦτα, φίλων φίλτατε, συνέδησαν συμβάντα,
ἐφ' ᾧ καὶ σὲ ἀσπάζομαι καὶ σ' ἔγω διὰ πάντα.

Περικλῆς πρὸς Φασουλῆν
μὲ ταχύτητα πολλήν.

Ἄγαπητέ μου Φασουλῆ. ..

Παραίτα τὰ τσομποῦσα,
τὰ γλέντια, τὰ τρεχάμια, καὶ ἔλα τᾶλλα λουσα,
καὶ ἀμέσως νὰ ξεκουμπισθῆς νὰ ἔλθῃς ἐδῶ πέρα,
προτοῦ ὁ γέρο διόκολος σοῦ πάρῃ τὸν πατέρα.
Τώρα σοῦ ἤλθε, μασκαρᾶ, ταξιδί νὰ μοῦ κάνῃς,
τώρα ποῦ ἀπεχώρησε ὁ πρῶτος Δεληγιάννης
μετὰ τῶν ἡμετέρων του ἐκ τοῦ βουλευτηρίου
καὶ γίνετ' ἐπανάστασις καὶ χαλασμός Κυρίου,
καὶ κάθε ἀκατάσχετος καὶ φλογερὸς ἀντάρτης
συνωμοτεῖ ἴστο μέγαρον τοῦ βουλευτοῦ τῆς Ἄρτης.
Ἐδῶ νὰ ἔλθῃς ἰγρήγορα, χωρὶς καιρὸν νὰ χάνῃς,
διότι ἀπεχώρησε προχθὲς ὁ Δεληγιάννης,

διότι τώρα ἡ βουλή εἰς δύο ἐχωρίσθη,
ὁ δὲ προϋπολογισμὸς τοῦ κράτους ἐψηφίσθη,
χωρὶς νὰ παρευρίσκειται καὶ ἡ ἀριστερά,
καὶ ὡς ἐκ τοῦτου φαίνεται ἡ θέσις σοβαρά.
Σὲ περιμένω ἰγρήγορα νὰ ἴδομε τί θὰ γίνῃ,
καθόσον ἡ παγκόσμιος σαλεύεται εἰρήνη,
καὶ φρόντισε, παρακαλῶ, ἐκ τῶν Πατρῶν εὐθὺς
ὀλίγα ἔπλα Σασεπὼ νὰ μοῦ προμηθευθῆς,
διότι, φίλε Φασουλῆ, σ' αὐτὰς τὰς περιστάσεις
φοβοῦμαι πῶς θὰ ἔχωμεν συχνὰς ἐπαναστάσεις.
Δι' ἔλα ταῦτα πρόφθασι νὰ ἔλθῃς ἐν σπουδῇ
διὰ νὰ καθαρίσωμεν τὴν κόπρον τοῦ Αὐγείου,
διότι καὶ ὁ Διάδοχος γυρεύει νὰ σὲ ἴδῃ,
ὅστις ἀφίχθη κατ' αὐτὰς μετὰ τοῦ Γεωργίου.
Αὐτὰ καὶ σὲ ἀσπάζομαι, βρὲ Φασουλῆ, ὡς τόσο,
καὶ ἀνυπομόνως καρτερῶ νὰ σὲ ξυλοφορτώσω.

Ἐκ τῶν Πατρῶν αὐθημερόν. — Χωρὶς στιγμήν νὰ χάνω,
εἰς τὰς Ἀθήνας ἔρχομαι, εἰς τὰς Ἀθήνας φθάνω,
ἀλλὰ εἶπέ, παρακαλῶ, ἴστον ἴσον Δεληγιάννη
καὶ τρίτην ἀποχώρησιν, εἰ δυνατόν, νὰ κάνῃ,
ὡς ὅτου ἔλθω, Περικλῆ, καὶ ἐγὼ εἰς τὰς Ἀθήνας
καὶ κρύψωμεν τὰ ξίφη μας ὑπὸ χλωρὰς μυρσίνας.
Περίμενέ με καὶ ἔφθασα ἐλευθερίας μέρτους
καὶ ὄρεδουάρ ἴστο μέγαρον τοῦ βουλευτοῦ τῆς Ἄρτης.

Ἐβγήκαν τὰ ποιήματα
καὶ στείλετέ μας χρήματα.

Καὶ τέλος ἐξεδόθησαν οἱ νέοι μας οἱ τόμοι,
πωλοῦνται δὲ ἴστο σπῆτι μας, πῶσαι κοντὰ ἴστοῦ Ἐύδη,
εἰς τῆς Ἐστίας τὸ γνωστὸν Κατάστημα καὶ ἀκόμη
σ' ἔλα τὰ Καταστήματα τὰ τοῦ Κωνσταντινίδη.
Ἐκτὸς αὐτῶν θὰ εὑρετε τὸ κάθε μας βιβλίον
καὶ εἰς τοῦ Βίλμπεργ τοῦ γνωστοῦ τὸ βιβλιοπωλεῖον.

Νέα καπέλα
ποῦ εἶναι τρέλλα.

ἴστον δρόμον τοῦ Σταδίου, ἴστους Σταύλους ἀντικρῶ,
πηγαίνετε ἀμέσως μεγάλοι καὶ μικροί.
Ἐκεῖ πιλοπωλεῖον μέγαλον τοῦ Κασδόνη,
ποῦ ὄποιος τὸ κυττάζει τὸ κρυφοκαμαρῶνει.
Κανένας δὲν διαβαίνει χωρὶς νὰ ξιπαστῇ,
ἐκεῖ τὸ κάθε λούσο καὶ μόδα καθημέρι
ἐκεῖ λαμπρὰ καπέλα Λεόν, Λαδίλλ, Χριστό,
ποῦ δίνουν ὠμορφάδα καὶ εἰς τὴν ἀσχημιὰ.
Σὰς λέγω μὲ δὴδ λόγια πῶς εἶναι κουφαῖδον
ἐκεῖνος ποῦ δὲν πέρνει καπέλα τοῦ Κασδόνη.

Ἄ Ρωμῆος γνωστὸν σὰς χάνω — πῶς ἴστο σπῆτι μου ἀνέθη,
ἴστην Νεάπολιν ἀπάνω, — καὶ ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖον Εὐδή, — ὄρὸ ἴστο λάδι, τρεῖς ἴστο ξύδι.

μὲ Χημεῖον, μὲ μιὰ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιὰ χήρα δίχως ἀνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμμῆ.

Τύποις τοῦ Σταυριανοῦ — τοῦ ἱππέως τοῦ κλεινοῦ.